

I sag 14/81

ALPHA STEEL LTD., med hjemsted i London, 2, Raymond Buildings, Gray's Inn, ved advokat André Elvinger, 15, Côte-d'Eich, Luxembourg, og med valgt adresse hos denne,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved juridisk konsulent Michel van Ackere, bistået af Frank Benyon, Kommissionens juridiske tjeneste, og med valgt adresse hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg, Luxembourg,

sagsøgt,

angående annullation af en af Kommissionen truffet individuel beslutning om fastsættelse af produktionskvoter for visse jern- og stålprodukter (EKSF-traktatens artikel 33),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten J. Mertens de Wilmars, afdelingsformændene G. Bosco, A. Touffait og O. Due, dommerne P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keefe, T. Koopmans, U. Everling, A. Chloros og F. Grévisse,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Sagens baggrund

Ved generel beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 indførte Kommissionen et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 291, s. 1).

Ifølge beslutningens artikel 2 fastsætter Kommissionen kvartalsmæssige produktionskvoter for råstål samt for de fire grupper valsede produkter, der er nævnt i artiklen og mere detaljeret i beslutningens bilag 1.

Ifølge den generelle beslutnings artikel 3 fastsætter Kommissionen kvartalsmæssige produktionskvoter »for hver virksomhed« på basis af denne virksomheds referenceproduktion, som omhandlet i artikel 4, ved på referenceproduktionen at anvende reduktionssatserne, som omhandlet i artikel 5.

Beslutningens artikel 4 indeholder i nr. 1 og 2 almindelige regler for beregningen af den kvartalsmæssige referenceproduktion for såvel valsede produkter som råstål. Bestemmelsen lyder således:

»1. For hver måned i det konkrete kvartal tages den samme måned i tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980, i hvilken summen af produktionen af de fire valsede produktgrupper har været størst. De tre således valgte måneder, som ikke nødvendigvis er fortløbende, udgør referenceperioden.

2. Referenceproduktionerne for råstål og for hver af de fire valsede produktgrupper er lig med de respektive produktionsstal i referenceperioden«.

Artikel 4, nr. 3, 4 og 5, beskriver de særlige tilfælde, hvor referenceproduktionen og som følge heraf kvoterne forhøjes. Artikel 4, nr. 4, hjemler en tilpasning af referenceproduktionen for den virksomhed, der som følge af et behørigt anmeldt investeringsprogram, hvorom Kommissionen ikke har afgivet negativ udtalelse, efter den 1. juli 1980 sætter et nyt anlæg i drift, som øger den samlede produktionskapacitet for de fire produktgrupper til et niveau, som overstiger den samlede bestående produktionskapacitet for 1979 med mindst 15 %.

Artikel 4, nr. 3, indeholder en bestemmelse om Kommissionens forhøjelse af referenceproduktionen:

»Dersom imidlertid den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for produktionskapaciteten for en virksomhed for tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980 ligger 10 procentpoint eller mere under den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for samme anlæg i de andre virksomheder i

Fællesskabet i 1977, 1978 og 1979, øger Kommissionen referenceproduktionen for den pågældende virksomhed til et niveau, der svarer til en udnyttelsesgrad på 5 procentpoint under den nævnte gennemsnitlige udnyttelsesgrad for de andre virksomheder,

- dersom virksomheden fra juli 1977 til juni 1980 deltog i de leveringsprogrammer, som var udarbejdet af Kommissionen,
og
- dersom fastsættelsen af programmet for denne virksomhed var baseret på året 1974,
og
- dersom virksomhedens anlæg dette sidste år ikke eller kun delvis var taget i drift«.

Såfremt de restriktioner, der pålægges ved beslutningen, medfører usædvanlige vanskeligheder for en virksomhed, kan denne i medfør af beslutningens artikel 14 forelægge Kommissionen sagen. Kommissionen kan derefter tilpasse beslutningens bestemmelser.

Ved beslutning nr. 3381/80/EKSF af 23. december 1980 (EFT L 355 af 30. 12. 1980, s. 37) fastsatte Kommissionen reduktionssatserne for første kvartal 1981.

Ved individuel beslutning af 19. december 1980, der blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse modtaget den 5. januar 1981, fastsatte Kommissionen produktionskvoterne for sagsøgeren for første kvartal 1981.

Kvotaen for produkterne i gruppe I, coils og varmtvalsedede bånd valset på specialvalseværker, blev efter anvendelse af

reduktionssatsen på 27,73 % på referenceproduktionen på 102 993 t fastsat til 74 433 t, og kvotaen for råstål blev efter anvendelse af den samme reduktionssats på referenceproduktionen på 87 500 t fastsat til 63 236 t.

Det hed ligeledes i den individuelle beslutning, at referenceproduktionen var tilpasset i medfør af artikel 4 i beslutning nr. 2794/80.

Ved skrivelse af 19. januar 1981 affattet på engelsk (stævningen, bilag 4) forelagde sagsøgeren Kommissionen et udtrykkeligt og begrundet krav om fornyet undersøgelse og ny beslutning om tildeling af produktionskvoter for første kvartal 1981.

Ved beslutning af 24. februar 1981 om berigtigelse af beslutningen af 19. december 1980 fastsatte Kommissionen den ikke-tilpassede referenceproduktion til 63 537 t for gruppe I og til 40 153 t for råstål.

Kommissionen anvendte de særlige bestemmelser i artikel 14 i beslutning nr. 2794/80, idet reduktionssatsen blev reduceret til nul, således at kvoterne svarede til referenceproduktionen.

2. Retsforhandlingernes forløb

Ved stævning af 29. januar 1981, registreret på Domstolens justitskontor samme dato, har sagsøgeren anlagt sag med påstand om annulation af ovennævnte individuelle beslutning. Påstanden støttes, i medfør af EKSF-traktatens artikel 33 og gennemførelsesbestemmelserne dertil, på, at der foreligger væsentlige formelle mangler samt magtfordrejning.

Kommissionen har i svarskriftet af 5. marts 1981, registreret på Domstolens justitskontor den følgende dag, hævdet, at »den anfægtede beslutning blev ophævet og erstattet af Kommissionens

beslutning af 24. februar 1981, der blev tilsendt sagsøgeren samme dag, og som vedlægges som bilag«.

Da Kommissionen mener, at den anfægtede beslutning er ophævet, har den nedlagt påstand om, at det ikke er fornødent at træffe afgørelse, idet den overlader det til Domstolen at tage stilling til sagens omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 59, stk. 5.

Sagsøgeren har i replikken, indgivet til Domstolen den 9. april 1981, rejst indsigelse mod Kommissionens påstand.

Kommissionen har i duplikken, indleveret til Domstolen den 12. maj 1981, fastholdt sin påstand, men har ligeledes rent subsidiært gennemgået de af sagsøgeren fremførte anbringender, som den ikke har anerkendt.

På sagsøgerens anmodning har Domstolens præsident bemyndiget denne til at fremlægge en replik »vedrørende realiteten«, der blev indgivet til Domstolen den 30. juni 1981. Sagsøgeren har samtidig fremsat begæring om, at sagen forenes med sag 111/81.

Efter at have modsat sig denne begæring om forening af sagerne har Kommissionen ligeledes ved indlæg af 4. august 1981 svaret på replikken »vedrørende realiteten«.

Domstolen har på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten afvist begæringen om forening af sagerne og har besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har i stævningen nedlagt følgende påstand:

— den individuelle beslutning af 19. november 1980, hvorved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber fastsatte kvoter for sagsøgerens stålproduktion med hjemmel i Kommissionens beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 om indførelse af et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien, annulleres;

— Kommissionen for De europæiske Fællesskaber tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Sagsøgeren har i replikken nedlagt en ny påstand om annullation af den nævnte individuelle beslutning af 19. december 1980, som ændret den 24. februar 1981.

Kommissionen har nedlagt følgende påstand:

— det er ufornuddent at tage stilling til sagen,

— Domstolen træffer afgørelse om sagens omkostninger i medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 5.

III — Parternes anbringender og argumenter

A — Spørgsmålet om sagens genstand er bortfaldet

Kommissionen har meddelt Domstolen, at den anfægtede beslutning blev ophævet og erstattet af beslutningen af 24. februar 1981, hvorfor den har nedlagt påstand om, at det er ufornuddent at tage stilling til sagen, da dens genstand er bortfaldet.

Sagsøgeren har bestridt Kommissionens anbringende om, at beslutningen af 19. december 1980 blev »ophævet«, og at »det derfor er ufornuddent at tage stilling til sagen«.

Rent bortset fra, om en myndighed, efter at der er anlagt sag, kan »berigtige« sin beslutning — ikke i overensstemmelse med påstanden, men i modsat retning, dvs. ved en mere bebyrdende beslutning — er det under alle omstændigheder utilstedeligt, at den myndighed, hvis beslutning anfægtes, unddrager sig søgsmålet ved i en berigtigende beslutning at erklære, at denne »ophæver og erstatter« den anfægtede oprindelige beslutning.

Det eneste nye element i den påståede »nye beslutning« er i virkeligheden, at den indeholder en begrundelse, som fuldstændig manglede i den anfægtede individuelle beslutning. Sagens genstand er ikke bortfaldet, men søgsmålet retter sig nødvendigvis mod den anfægtede beslutning med den foretagne ændring. Kommissionen frafaldt nemlig ikke sin beslutning, men opretholdt den tværtimod, for så vidt angår de væsentligste klagepunkter, som gøres gældende.

Kommissionen har udtrykt sin forbavselse over, at sagsøgeren anfægter ophævelsen af beslutningen af 19. december 1980, skønt sagsøgeren netop krævede, at beslutningen blev annulleret, idet Kommissionen således har anerkendt det berettigede i et af sagsøgerens anbringender og dermed beslutningens ulovlighed som følge af, at den var ubegrundet eller urigtigt begrundet.

Den nye beslutning ophævede og erstattede den oprindelige. Den sidste beslutning er en helt ny beslutning, ikke blot som følge af begrundelsen, men også som følge af de anvendte bestemmelser, referenceproduktionernes størrelse og de tildelte kvoter. Der var derfor intet i den oprindelige beslutning, der blev opretholdt.

Domstolen har allerede i sagerne 4/54, ISA mod Den Høje Myndighed, og

5, 7 og 8/60, Meroni m.fl. mod Den Høje Myndighed (Sml. 1954-1964, henholdsvis s. 11 og s. 251; org.ref. Recueil 1954-1955, s. 179 og Recueil 1961, s. 203) taget stilling til lovligheden af at ophæve en for Domstolen anfægtet beslutning, idet den udtalte, at ophævelsen af en anfægtet beslutning bevirkede, at genstanden for et annullations-søgsmål bortfaldt.

Selv om der i den nye beslutning fastsættes lavere kvoter end i beslutning af 19. december 1980, har sagsøgeren ikke lidt noget tab, da selskabet producerede henholdsvis 3 359 og 4 162 t pr. 1. marts, og 5 593 og 4 162 t i hele første kvartal 1981.

Yderligere har sagsøgeren undladt at anlægge sag i anledning af den nye beslutning inden for den i traktatens artikel 33 foreskrevne frist.

Som følge heraf har Kommissionen fastholdt sin påstand om, at det er ufornuddent for Domstolen at træffe afgørelse i den foreliggende sag.

I replikken vedrørende realiteten har sagsøgeren opretholdt sit anbringende ud fra det synspunkt, at Kommissionen ikke efterfølgende kan begrunde sine beslutninger.

B — Realiteten

Første anbringende: manglende eller selvmodsigende begrundelse af den anfægtede beslutning

Efter sagsøgerens opfattelse svarer de af Kommissionen opgivne tal for referenceproduktionen ikke til den faktiske størrelse af produktionen i de tre reference-

måneder. Disse tal er tilpasset i opadgående retning, men det har været umuligt for sagsøgeren selv at fastslå eller at få oplyst fra Kommissionen, på hvilken måde tilpasningen har fundet sted.

I den foreliggende situation er sagsøgeren helt ude af stand til at konstatere, på hvilket grundlag og med hvilken begrundelse kvoterne er fastsat.

Kommissionen har ikke bestridt dette anbringende.

Andet anbringende: den påståede ulovlighed af beslutning nr. 2794/80/EKSF

a) Utilstrækkelig begrundelse og tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 58, stk. 1, og artikel 74

Sagsøgeren har gjort gældende, at det fremgår af selve ordlyden af traktatens artikel 58, stk. 1, og artikel 74, at der stilles krav om, at kvotasystemet efter artikel 58 indføres »om fornødent med samtidig anvendelse af de i artikel 74 angivne foranstaltninger«. Efter at det således er fastslået, om det er påkrævet at anvende de i artikel 74 angivne foranstaltninger, udstedes beslutningen.

Da beslutningen hverken omtaler, at dette spørgsmål er blevet undersøgt, eller begrunder resultatet af undersøgelsen, er der ikke givet en tilstrækkelig begrundelse for anvendelsen af artikel 58.

Da de pågældende foranstaltninger klart er »fornødne«, er bestemmelserne i artiklerne 58 og 74 tilsidesat, eftersom de i artikel 74 angivne foranstaltninger ikke blev indført samtidig med gennemfø-

relsen af kvotasystemet. Kommissionens skøn er undergivet Domstolens kontrol.

Kommissionen har anført, at mens det i begrundelsen for de foranstaltninger, der træffes i medfør af artikel 74, stk. 1, nr. 3, skal angives, at betingelserne i artikel 58 er opfyldt, indeholder artikel 58 ikke et tilsvarende krav om, at betingelserne i artikel 74 skal være opfyldt, hvorfor det ikke var påkrævet at nævne artikel 74 i begrundelsen for beslutning nr. 2794/80/EKSF, der er udstedt med hjemmel i artikel 58.

Kommissionen har nævnt de foranstaltninger, den har truffet vedrørende import fra lande uden for Fællesskabet, f.eks. anti-dumpingregler, et fælles overvågningssystem samt aftaler med en række tredjelande.

Kommissionen har fremhævet, at vurderingen af, om det er »fornødent« at træffe foranstaltninger i medfør af artikel 74, er et politisk valg. At Kommissionen traf det rigtige valg, fremgår af et fald i importen. Klagepunkterne mod Kommissionen kan kun indbringes for Domstolen ved et passivitetssøgsmål.

Sagsøgeren har heroverfor anført, at Kommissionen ikke kan anvende artikel 58 uden at have undersøgt behovet for at iværksætte foranstaltningerne efter artikel 74; i modsat fald tilsidesætter Kommissionen artikel 58, og hvis den ikke i beslutningen nævner, at undersøgelsen har været foretaget, tilsidesætter den sin begrundelsespligt. Forpligtelsen til at begrunde beslutningen vurderes så meget strengere af Domstolen, som Kommissionen i sin vurdering af situationen til dels har et skøn og derved delvis kan unddrage sig domstolskontrol. Pligten består såvel ved begunstigende som ved bebyrdende afgørelser. De forklaringer, Kommissionen har givet i sit indlæg, burde have været givet som begrundelse i beslutningen.

b) Tilføjet af traktatens artikel 58, stk. 2

Sagsøgeren har gjort gældende, at kvoterne ikke blev fastsat på »et rimeligt grundlag under hensyntagen til de i [traktatens] artikel 2, 3 og 4 nævnte principper«, jf. artikel 58, stk. 2; efter sagsøgerens opfattelse er bestemmelserne i artikel 4, nr. 3, i beslutning nr. 2794/80/EKSF nemlig diskriminerende, hvis de ikke kan finde anvendelse på virksomheder, hvis frivillige produktionsprogrammer ikke kunne baseres på regnskabsåret 1974 som følge af, at deres anlæg først blev sat i drift senere (de såkaldte »nye« virksomheder). Artikel 14 indebærer ligeledes en forskelsbehandling af levedygtige virksomheder i forhold til andre virksomheder. Endvidere fører fastsættelsen af kvoterne for disse virksomheder på grundlag af den faktiske produktion i referenceperioden, og ikke på grundlag af produktionskapaciteten, uundgåeligt til en forskelsbehandling.

Kommissionen har anført, at det valgte grundlag for fastsættelsen af kvoterne — nemlig referenceproduktionen for hver enkelt virksomhed — er rimeligt. Det suppleres med bestemmelserne i artikel 4, nr. 3, 4 og 5, artikel 5, stk. 2, sidste led, samt artikel 14.

Artikel 4, nr. 3, som hjemler en tilpasning af referenceproduktionen, blev indført for at undgå ubillige resultater som følge af den i artikel 4, stk. 1, fastsatte periode på tre år, udelukkende til skade for visse virksomheder, som havde deltaget i frivillige leveringsprogrammer, og som opfyldte visse andre betingelser.

Skønt det sagsøgende selskab havde deltaget i disse programmer, opfyldte det

ikke alle de fastsatte betingelser (hvilket anføres i den første betragtning i den individuelle beslutning af 24. 2. 1981), hvorfor der ikke var nogen grund til at tilpasse referenceproduktionen i medfør af nr. 3. Men dette indebærer ikke nogen forskelsbehandling hverken af de »nye« virksomheder eller af nogen anden virksomhed, der ikke opfylder nr. 3's betingelser, idet der ikke er tale om at behandle virksomheder, der er underkastet ensartede betingelser, forskelligt. Behandlingen er kun forskellig i det omfang, der for virksomhederne gælder forskellige betingelser, og er således fuldt ud berettiget.

Artikel 14 giver hjemmel for at lette de uforholdsmæssigt store byrder, som visse virksomheder måtte blive påført ved anvendelsen af de almindelige bestemmelser i beslutning nr. 2794/80. Artiklen indebærer på ingen måde en forskelsbehandling, idet alle virksomheder, der bliver stillet over for udsædvanlige vanskeligheder, vil kunne opnå en tilpasning af deres kvoter. For de virksomheder, der ikke udsættes for sådanne vanskeligheder, men som fortsat er »levedygtige«, er der ingen grund til at foretage en tilpasning i medfør af denne artikel. Det står dog fast, at der ikke er tale om forskellig behandling af ensartede tilfælde, fordi nogle virksomheder ikke kan gøre krav på tilpasning i medfør af artikel 14, men en forskellig behandling af forskelligartede tilfælde.

Kommissionen deler ikke den opfattelse, at det er diskriminerende at tage den faktiske produktion og ikke produktionskapaciteten som udgangspunkt.

Den faktiske produktion er et objektivt, nøjagtigt og måleligt kriterium, hvorimod kapacitetsbegrebet er mindre præcist, og det kan medføre visse urime-

ligheder at anvende kapaciteten som kriterium i stedet for den faktiske produktion.

Hvis man beregnede kvoterne på grundlag af virksomhedernes kapacitet, ville man endvidere uundgåeligt straffe virksomheder med en meget høj kapacitetsudnyttelse som følge af en rationel ledelse og ganske uberettiget begunstige virksomheder med en lav udnyttelsesgrad.

Formålet med artikel 4, nr. 3, er at råde bod på en urimelig behandling af de virksomheder, som, fordi de havde deltaget i frivillige leveringsbegrænsningsprogrammer på grundlag af leverancerne i 1974, endnu ikke på dette tidspunkt havde sat deres nye anlæg i drift.

»Nye« virksomheder, som sagsøgerens, der ikke er omfattet af artikel 4, nr. 3, kan imidlertid drage fordel af andre artikler i beslutning nr. 2794/80/EKSF, der som artikel 14 ligeledes har karakter af billighedsbestemmelser. Sagsøgeren havde et andet handicap end det, artikel 4, nr. 3, tager sigte på, nemlig en tilstrækkelig lav udnyttelsesgrad til at medføre usædvanlige vanskeligheder for virksomheden i artikel 14's forstand, hvilket blev anerkendt i den individuelle beslutning af 24. februar 1981.

Sagsøgeren har heroverfor gjort gældende, at kvotasystemet pålægger virksomhederne en byrde i form af, at det hindrer dem i at udnytte deres produktionskapacitet fuldt ud. Denne byrde bør fordeles ligeligt på grundlag af den eksisterende produktionskapacitet.

Kommissionens argument om, at produktionskapaciteten er et upræcist

begreb, hvis anvendelse kan give anledning til betydelige vanskeligheder i praksis, kan ikke stå for en nærmere prøvelse.

Kommissionen anvendte selv begrebet i forbindelse med sine egne programmer, f.eks. de kvartalsmæssige prognoser samt indførelsen af frivillige produktionsbegrænsningsprogrammer for de virksomheder, der ikke producerede i 1974. Det kan ikke være vanskeligere at kontrollere produktionskapaciteten end den faktiske produktion.

Yderligere er det ikke de moderne og effektivt ledede virksomheder, der har haft en høj kapacitetsudnyttelse, men de virksomheder, som har forældede installationer og et stort personale, og som modtager statsstøtte. Disse virksomheder, der af Kommissionen fremstilles som »klassens dukse«, er i virkeligheden den egentlige årsag til forværringen af situationen i jern- og stålindustrien.

Sagsøgeren har anført, at referencesystemet er ubilligt, især fordi det straffer virksomheder med en meget lav udnyttelse af deres produktionskapacitet.

Artikel 4, nr. 3, havde til formål at rette op på denne skævhed, men var samtidig undergivet tre betingelser, der udelukkende skulle begunstige visse virksomheder, som bestemmelsen i bogstaveligste forstand var skræddersyet for.

Disse betingelser udgør tilsammen en særdeles alvorlig mangel for de virksomheder, der i perioden mellem 1974 og 1. juli 1978 gradvis tog nye anlæg i drift, og hvis referenceperiode derfor yderligere er begrænset, hvorfor de ikke har mulighed for at vælge måneden med den højeste produktion.

c) *Tilsidesættelse af traktatens artikel 14, stk. 4 og 5, og af den almindelige retsgrundsætning om magtfordrejning*

Sagsøgeren har kritiseret det forhold, at virksomhederne for at være omfattet af artikel 4, nr. 3, skal have deltaget i et frivilligt produktionsbegrænsningsprogram. Foranstaltninger, der ikke oprindeligt var og ikke kunne være bindende, får herved bindende virkning, hvilket er i strid med maksimen »nulla poena sine lege«.

Kommissionen har heroverfor anført, at det forhold, at kun visse virksomheder, der er blevet urimeligt behandlet, omfattes af artikel 4, nr. 3, ikke er ensbetydende med, at andre virksomheder straffes. Da der ikke er tale om en sanktion, kan maksimen »nulla poena sine lege« ikke være tilsidesat. *Kommissionen* kan ikke se, hvorledes den nævnte bestemmelse kan være i strid med EKSF-traktatens artikel 14, stk. 4 og 5.

Hertil har *sagsøgeren* svaret, at forholdet består i, at foranstaltninger, der ikke er bindende, gøres forbindende. I strid med reglerne om, at udtalelser ikke er bindende, og at retsakter, der medfører en retlig forpligtelse, skal opfylde særlige formkrav, har *Kommissionen* efterfølgende ændret retsakter, der ikke var bindende — nemlig den negative udtalelse (artikel 4, nr. 4, i beslutning nr. 2794/80) og leveringsprogrammet (samme artikels nr. 3) — til obligatoriske og bindende beslutninger.

Princippet om den berettigede forventning er tilsidesat. Borgeren kan ikke forudse, at administrationen senere fastsætter sanktioner for manglende overholdelse af regler, der angives ikke at være bindende.

Tredje anbringende: den anfægtede individuelle beslutning er ugyldig som stridende mod beslutning nr. 2794/80/EKSF, navnlig artikel 4, nr. 3, og artikel 14

Sagsøgeren har anført, at artikel 4, nr. 3, indeholder to modstridende og uforenelige betingelser. For at bestemmelsen skal have nogen mening, må fastsættelsen af leveringsprogrammet for perioden juli 1977 — juni 1980 for de virksomheder, hvis anlæg ikke eller kun delvis var taget i drift, anses for at være baseret på 1974 under hensyntagen til den generelle situation dette år for denne industrisektor. *Kommissionen* kan altså ikke begrunde sin beslutning om ikke at anvende artikel 4, nr. 3.

Kommissionen har oplyst, at den, da den fastsatte de frivillige leveringsprogrammer på grundlag af året 1974, for alle virksomhedernes vedkommende tog udgangspunkt i det pågældende års leverancer og ikke i virksomhedernes kapacitet eller produktion. Under alle omstændigheder har *sagsøgeren* ikke deltaget i leveringsprogrammer fra juli 1977 til juni 1980, men først efter tredje kvartal 1978. Følgelig er betingelsen i artikel 4, nr. 3, første led, ikke opfyldt, og stk. 3 kunne derfor under ingen omstændigheder anvendes.

Sagsøgeren har heroverfor anført, at de nævnte betingelser er ulovlige og diskriminerende, og at det påhviler *Kommissionen* at anvende nr. 3 uden at kræve, at de er opfyldt.

Med hensyn til artikel 14 har *sagsøgeren* gjort gældende, at det følger af artikel

58, hvorefter det kræves, at fastsættelsen af kvoterne sker på et rimeligt grundlag, at anvendelsen af artikel 14 ikke kunne baseres på den faktiske produktion, når der er tale om virksomheder med nyere anlæg, hvis produkter endnu ikke har kunnet opnå en rimelig markedsandel. Kun produktionskapaciteten kunne være afgørende.

Kommissionen har anført, at den over for sagsøgeren og andre virksomheder har anvendt udnyttelsen af virksomhedernes produktionskapacitet som målestok for de usædvanlige vanskeligheder, som de måtte have. Men da formålet med beslutning nr. 2794/80/EKSF er at begrænse produktionen for at tilpasse den til en lavere efterspørgsel, må tilpasningen efter artikel 14 principielt ikke føre til kvoter, der overstiger virksomhedernes tidligere produktion. Dette princip blev da også fulgt i den individuelle beslutning af 24. februar 1981.

Sagsøgeren har gjort gældende, at det udmærket kunne tænkes, at der efter artikel 4, nr. 3, kunne fastsættes kvoter, der oversteg den tidligere faktiske produktion.

Det samme må gælde virksomheder, der er omfattet af artikel 14, og som formodes at stå over for »usædvanlige vanskeligheder«

IV — Mundtlig forhandling

Sagsøgeren ved advokat André Elvinger og Kommissionen ved Michel van Ackere har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 15. september 1981.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 29. oktober 1981.

Præmisser

- 1 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 29. januar 1981 har det engelske selskab Alpha Steel Ltd. i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, anlagt sag med påstand om, at Kommissionens individuelle beslutning af 19. december 1980 om fastsættelse af produktionskvoter for sagsøgeren for første kvartal 1981 udstedt i medfør af Kommissionens generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1) om indførelse af et kvotasystem for stålproduktionen annulleres.
- 2 Den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF bestemmer i artikel 4, nr. 1 og 2, at kvoterne beregnes ved anvendelse af en reduktionssats, der fastsættes for samtlige virksomheder i jern- og stålindustrien inden for Fællesskabet, på

referenceproduktionen, der for hver enkelt virksomhed beregnes på den i beslutningen angivne måde. Referenceproduktionen kan dog forhøjes under særlige omstændigheder, når betingelserne i artikel 4, nr. 3, 4 og 5, er opfyldt.

- 3 I den individuelle beslutning af 19. december 1980 anførtes en række tal for referenceproduktionen, idet det blev oplyst, at tallene var tilpasset i medfør af artikel 4, men uden at det præciseredes, at det — som det senere viste sig — drejede sig om artikel 4, nr. 3.

- 4 I en ny individuel beslutning af 24. februar 1981, der blev truffet, efter at denne sag var anlagt, ophævede Kommissionen den anfægtede beslutning med den begrundelse, at man ved en fejltagelse havde anvendt artikel 4, nr. 3, på sagsøgeren, således at referenceproduktionen var for højt ansat. I den nye beslutning fastsattes den reelle referenceproduktion på et niveau, der ikke anfægtes af sagsøgeren. I den nye beslutning bringes bestemmelserne i den generelle beslutnings artikel 14 om mulighederne for at tilpasse den enkelte virksomheds kvoter, såfremt produktions- og leveringsrestriktionerne medfører usædvanlige vanskeligheder for virksomheden, i anvendelse for sagsøgeren. Som følge heraf har Kommissionen ved fastsættelsen af produktionskvotaen undladt at anvende reduktionssatsen på referenceproduktionen, således at kvotaen svarer til denne. De således fastsatte kvoter er dog mindre end kvoterne i beslutningen af 19. december 1980.

- 5 Oprindelig indeholdt stævningen, for så vidt den angik beslutningen af 19. december 1980, en påstand om annullation af denne beslutning støttet på tre anbringender, hvoraf det første gik ud på, at de af Kommissionen anførte tal for referenceproduktionen ikke svarede til de faktiske produktionstal. De var blevet tilpasset i opadgående retning, men det var umuligt for sagsøgeren at fastslå, hvorledes denne tilpasning havde fundet sted.

- 6 Efter at Kommissionen havde udstedt sin beslutning af 24. februar 1981, udvidede sagsøgeren i replikken sin påstand til annullation af beslutningen af 19. december 1980, som ændret den 24. februar 1981. Sagsøgeren frafaldt sit første anbringende om unøjagtigheden af de i beslutningen af 19. december 1980 anførte tal.

Anbringendet om, at det er ufornuddent at træffe afgørelse

- 7 Kommissionen har *indledningsvis* anført, at den individuelle beslutning af 19. december 1980 blev »ophævet« og ikke blot tilpasset ved udstedelsen af den individuelle beslutning af 24. februar 1981. Da sagsøgeren ikke har anlagt en ny sag i anledning af sidstnævnte beslutning, mener Kommissionen, at det er ufornuddent, at Domstolen træffer afgørelse.
- 8 Dette anbringende kan ikke lægges til grund. Beslutningen af 24. februar 1981, som under sagen erstattede en tidligere beslutning om samme forhold, dvs. fastsættelsen af en kvota for den samme periode, må betragtes som et nyt element, der gør det muligt for sagsøgeren at ændre sine påstande og anbringender. Det ville stride mod retsplejehensyn og procesøkonomiske hensyn at tvinge sagsøgeren til at anlægge en ny sag ved Domstolen. Det ville i øvrigt være ubilligt, om Kommissionen for at imødegå de indsigelser, der i en stævning for Domstolen rettes mod en beslutning, kunne ændre den anfægtede beslutning eller lade en anden træde i stedet og under sagen påberåbe sig denne ændring eller nye beslutning for at hindre modparten i at udvide de oprindelige påstande og anbringender til at omfatte den senere beslutning eller i at fremsætte supplerende påstande og anbringender angående denne.

Realiteten

Anbringendet vedrørende den nye beslutning af 24. februar 1981

- 9 Under henvisning til de forvaltningsretlige regler i en række medlemsstater har sagsøgeren først anført, at Kommissionen ikke kan tilbagekalde en beslutning, der er genstand for et søgsmål, eller at den i det mindste ikke er berettiget til at erstatte en sådan beslutning med en anden, der er endnu mere bebyrdende for sagsøgeren.

- 10 I henhold til Domstolens praksis, jf. dommene af 12. juli 1957 (Algera, 7/56 og 3-7/57, Sml. 1954-1964 s. 45), af 12. juli 1962 (Hoogovens, 14/61, Sml. 1954-1964, s. 327) og af 13. juli 1965 (Lemmerz-Werke, 111/63, Sml. 1965-1968, s. 111), er det tilladt at tilbagekalde en ulovlig retsakt, hvis det sker inden for en rimelig frist, og hvis Kommissionen i tilstrækkelig grad har taget hensyn til, i hvilket omfang sagsøgeren eventuelt har kunnet forvente, at retsakten var lovlig.
- 11 I den foreliggende sag har sagsøgeren ikke haft tiltro til beslutningens lovlighed, men har anlagt et annullationssøgmål. Sagsøgeren var ligeledes vidende om, at Kommissionen skønnede, at sagsøgeren ikke var omfattet af bestemmelserne i artikel 4, nr. 3, i den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF, idet sagsøgeren i sine processkrifter selv har omtalt en brevveksling herom med Kommissionen, som sagsøgeren vidste havde begået en fejl.
- 12 At Kommissionen rettede fejlen med nogen forsinkelse, kan i det mindste delvis skyldes, at den skulle behandle oplysninger om et stort antal virksomheder. Sagsøgeren har ikke godtgjort, hvorledes det kunne skade selskabets interesser, at beslutningen først blev ændret den 24. februar 1981. Det fremgår af alle disse omstændigheder, at beslutningen af 19. december 1980 blev tilbagekaldt inden for en rimelig frist, hvorfor der ikke kan gives medhold i dette anbringende.

Andet anbringende: den påståede ulovlighed af den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF

- 13 Det fremgår at det ovenfor anførte, at påstanden om, at den tilbagekaldte beslutning er ulovlig, ligeledes skal anses for rettet mod beslutningen af 24. februar 1981.
- a) Utilstrækkelig begrundelse og tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 58, stk. 1, og artikel 74
- 14 Til støtte for, at beslutningen er ulovlig, har sagsøgeren først anført, at Kommissionen burde have undersøgt, om det var nødvendigt at træffe de handelspolitiske foranstaltninger, der er hjemlet i EKSF-traktatens artikel 74,

samtidig med, at den undersøgte muligheden for at indføre et kvotasystem. Denne undersøgelse burde have været nævnt i betragtningerne til beslutningen, og da det ikke var tilfældet, må det betragtes som en tilsidesættelse af begrundelsespligten. Yderligere er det ubestrideligt nødvendigt at træffe foranstaltninger mod importen, og det er en tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 58 og artikel 74 ikke at træffe sådanne foranstaltninger samtidig med indførelsen af produktionskvoter.

- 15 Det fremgår af ordlyden af EKSF-traktatens artikel 58, at Kommissionen »om fornødent« er beføjet til at træffe foranstaltninger på grundlag af artikel 74 med samtidig anvendelse af eventuelle foranstaltninger, der træffes med hjemmel i artikel 58. Det tilkommer Kommissionen at skønne, om det er nødvendigt at træffe sådanne foranstaltninger, idet den lovlige udøvelse af denne kompetence er undergivet Domstolens kontrol.
- 16 I denne forbindelse må det understreges, at sagsøgeren intet har fremført til støtte for, at Kommissionen skulle have misbrugt sin skønsbeføjelse. Kommissionen har tværtimod — allerede inden indførelsen af kvotasystemet — truffet foranstaltninger til at kontrollere, i hvilke mængder og til hvilke priser der indførtes jern- og stålprodukter fra tredjelande. Den fastsatte bl.a. en basispris, indgik aftaler med tredjelande og indførte kontrolforanstaltninger. Da beslutning nr. 2794/80/EKSF udstedtes, forstærkede Kommissionen yderligere denne kontrol og reviderede basispriserne. Ifølge de af Kommissionen opgivne tal, faldt importen i øvrigt mellem 1977 og 1979, og denne tendens fortsatte såvel før som efter indførelsen af kvotasystemet.
- 17 Det kan altså ikke lægges Kommissionen til last, at den ikke i tilstrækkelig grad forsøgte at hindre import fra tredjelande, så meget mere som det må tages i betragtning, at Kommissionen under sine forhandlinger med tredjelande stilles over for ikke ubetydelige vanskeligheder, fordi Fællesskabet er nettoeksportør af stål, og fordi Kommissionen er forpligtet dels til at fremme Fællesskabets eksport, dels til at begrænse importen til Fællesskabet; Kommissionen kunne risikere at fremkalde modforanstaltninger fra tredjelandes side, der kunne skade den fælles interesse, hvis den uden forhandlinger indførte restriktioner over for disse lande.

18 For så vidt angår begrundelsen af beslutning nr. 2794/80/EKSF, påhviler det Kommissionen kort, men så klart og relevant som muligt at gøre rede for de væsentligste retlige og faktiske betragtninger, som beslutningen støttes på, og som er nødvendige for at forstå, hvorfor Kommissionen har udstedt beslutningen (dom af 4. 7. 1963 i sag 24/62, Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 407). Det kræves imidlertid ikke, at Kommissionen tager stilling til alle de indvendinger, der kunne rejses mod beslutningen (dom af 20. 3. 1957 i sag 2/56, Geitling mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 41). Det kan heller ikke kræves, at den angiver begrundelsen for, at den ikke har truffet andre foranstaltninger end de i beslutningen anførte, som den kunne have truffet inden for rammerne af sit frie skøn.

19 Det var således ikke nødvendigt, at Kommissionen i beslutningens betragtninger omtalte, at den havde undersøgt muligheden for at træffe de i EKSF-traktatens artikel 74 hjemlede foranstaltninger. Det følger heraf, at påstanden om, at der foreligger væsentlige formelle mangler, er ubeføjet.

b) Tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 58, stk. 2

20 Efter sagsøgerens opfattelse er den generelle beslutning uforenelig med EKSF-traktatens artikel 58, stk. 2, der bestemmer, at kvoterne skal fastsættes »på et rimeligt grundlag«. Sagsøgeren har anfægtet beslutningen ud fra tre synsvinkler, som skal behandles særskilt.

21 Sagsøgeren har indvendt, at den generelle beslutning anvender perioden juli 1977 — juni 1980 som referenceperiode, hvilket er til skade for de virksomheder, der først påbegyndte produktionen i denne periode, eller hvis produktionskapacitet kun blev delvis udnyttet i perioden. Endvidere begunstiger et system, der støttes på den faktiske produktion, de virksomheder, der tidligere producerede for meget. Det havde været mere rimeligt at fastsætte kvoterne på grundlag af virksomhedernes produktionskapacitet.

- 22 Dette anbringende kan ikke lægges til grund. Det skal bemærkes, at traktatens artikel 58, stk. 2, ikke begrænser Kommissionens frihed, for så vidt angår valget af grundlaget for en rimelig fastsættelse af kvoterne i en bestemt økonomisk situation. Som oplyst under sagen, kan det ikke med rimelighed bestrides, at Kommissionens valg af virksomhedernes faktiske produktion som kriterium kan være et »rimeligt grundlag« i artikel 58, stk. 2's forstand. Dette kriterium udgør — som det er nærmere fastlagt i artikel 4 i beslutning nr. 2794/80 — dels et objektivi vurderingsgrundlag, hvorved usikkerheden ved et skøn over en til dels konjunkturbestemt faktor som produktionskapaciteten undgås, dels indebærer det en mulighed for at begrænse den samlede produktion uden af den grund at ændre de enkelte virksomheders stilling på markedet.
- 23 Efter sagsøgerens opfattelse er det, for så vidt angår markedsstillingen, berettiget at ændre forholdet mellem de virksomheder, der modtager statsstøtte, arbejder med en høj udnyttelsesgrad i forældede anlæg og har et stort personale, og de virksomheder, der drives på et rentabelt grundlag. Uden at tage stilling til det berettigede i dette argument, skal det blot bemærkes, at artikel 58 ikke har til formål at råde bod på konkurrenceforvridninger, der skyldes statsstøtte, idet Kommissionen her råder over andre virkemidler.
- 24 Det kan heller ikke lægges Kommissionen til last, at den har valgt perioden juli 1977 — juni 1980 som referenceperiode. At virksomhederne havde mulighed for at få kvoterne fastsat på grundlag af deres bedste produktionsresultater i denne periode, kan ikke betragtes som en forskelsbehandling af de virksomheder, hvis nyere anlæg ikke fuldt ud var sat i drift i juli 1977. Hvis de kvoter, som de som følge heraf får tildelt, sætter dem i en vanskelig situation, kan de i medfør af den generelle beslutnings artikel 14 anmode Kommissionen om tilpasning af kvoterne. Artikel 14 er en billighedsklausul, hvis værdi og betydning ikke kan bestrides, og som, om fornødent, gør det muligt efter forholdene at lempe virkningerne af den generelle beslutnings øvrige bestemmelser.

- 25 Endelig har sagsøgeren især rettet kritik mod bestemmelserne i artikel 4, nr. 3, i den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF, der efter sagsøgerens opfattelse er affattet for at begunstige en bestemt virksomhed, og som indebærer en forskelsbehandling af nye virksomheder, hvis produktionsprogram ikke har kunnet baseres på året 1974.
- 26 Dette anbringende kan ikke lægges til grund. En forskellig behandling er ikke diskriminerende, hvis der er tale om forskellige forhold, der objektivt berettiger en sådan.
- 27 I det foreliggende tilfælde har den generelle beslutnings artikel 4, nr. 3, til formål at tilgodese visse virksomheder, der var bragt i en særlig vanskelig situation som følge af deres deltagelse i frivillige leveringsprogrammer. For disse virksomheder blev leveringsprogrammet nemlig — til forskel fra virksomheder, hvis anlæg blev sat i drift senere, og hvis leveringsprogram blev fastsat på grundlag af produktionskapaciteten — baseret på den faktiske produktion uden hensyn til anlæg, der endnu ikke var sat i drift.
- c) Tilsidesættelse af maksimen »nulla poena sine lege« og princippet om den berettigede forventning
- 28 Sagsøgeren har indvendt, at det kun var de virksomheder, der havde deltaget i et frivilligt leveringsprogram, der var omfattet af artikel 4, nr. 3. Foranstaltninger, der ikke oprindeligt var bindende, fik herved bindende virkning, hvilket er i strid med maksimen »nulla poena sine lege« og princippet om borgernes berettigede forventning. Sagsøgeren har rettet samme indvending mod artikel 4, nr. 4, der kun finder anvendelse på virksomheder, der ikke på investeringsområdet har sat sig ud over en negativ udtalelse fra Kommissionen.
- 29 Dette anbringende kan ikke tages til følge. Artikel 4, nr. 3, i den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF har til formål at råde bod på en forfordeling af de virksomheder, der er omfattet af beslutningen. Der er på ingen måde tale om en sanktion over for de øvrige virksomheder, og derfor kan maksimen »nulla poena sine lege«, ikke anses for at være tilsidesat.

- 30 Kommissionen har heller ikke tilsidesat princippet om borgernes berettigede forventning. De virksomheder, der ikke havde deltaget i de frivillige leveringsprogrammer, kunne ikke med rette forvente, at de efter indførelsen af et kvotasystem kunne bevare deres konkurrencefordel over for de virksomheder, der havde deltaget i programmerne.
- 31 For så vidt anbringendet retter sig mod den generelle beslutnings artikel 4, nr. 4, savner det grundlag, eftersom sagsøgeren ikke kræver og ikke kunne kræve en tilpasning af kvotaen i medfør af denne bestemmelse.

Tredje anbringende: den individuelle beslutnings ugyldighed på grund af tilsidesættelse af den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF

- 32 Sagsøgeren har hævdet, at Kommissionen burde have anvendt artikel 4, nr. 3, i den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF, hvorefter det kræves, at virksomheden fra juli 1977 til juni 1980 har deltaget i leveringsprogrammer, som var udarbejdet af Kommissionen, og at virksomhedens program var fastsat på grundlag af året 1974. For at denne bestemmelse skal have mening, skal fastsættelsen af leveringsprogrammet for virksomheder, hvis anlæg ikke eller kun delvis var sat i drift i 1974, efter sagsøgerens opfattelse tage udgangspunkt i 1974, da virksomhedernes programmer blev fastsat under henvisning til den almindelige situation i denne industrisektor dette år.
- 33 Dette resultat ville imidlertid ikke blot forudsætte en fortolkning, men en ændring af en klar og utvetydig affattelse. Også selv om det sagsøgende selskabs opfattelse blev lagt til grund, ville det under alle omstændigheder ikke opfylde samtlige betingelser i nr. 3, der ikke blot kræver, at virksomhedens leveringsprogram var baseret på året 1974, men ligeledes, at virksomheden har deltaget i leveringsprogrammer i perioden juli 1977 — juni 1980; sagsøgeren har nemlig kun deltaget i leveringsprogrammer fra tredje kvartal 1978. Følgelig har Kommissionen anvendt den pågældende bestemmelse korrekt ved ikke i forhold til sagsøgeren at foretage en tilpasning efter artikel 4, nr. 3, i den generelle beslutning.

- 34 Sagsøgeren har ligeledes fremført, at Kommissionen burde have anvendt den generelle beslutnings artikel 14 med udgangspunkt i produktionskapaciteten og ikke i den faktiske produktion og have tildelt selskabet en højere kvota. Kommissionen har nemlig ved beslutningen af 24. februar 1981 forhøjet kvotaen for første kvartal 1981. Under hensyn til udnyttelsesgraden af sagsøgerens produktionskapacitet nedsatte den reduktionssatsen til nul, således at kvotaen svarede til referenceproduktionen, men den fandt, at tilpasningen efter artikel 14 principielt ikke burde føre til kvoter, der var højere end den tidligere produktion, og den mente derfor ikke, at der burde foretages en større forhøjelse af sagsøgerens kvota.
- 35 Det fremgår af oplysninger, som Kommissionen har givet, at sagsøgeren kun udnyttede en del af sin kvota for første kvartal 1981. Under retsmødet har sagsøgeren påberåbt sig, at kvotatildelingen skulle have en videregående betydning som følge af det nye kvotasystem, der blev indført af Kommissionen for perioden efter juni 1981, idet kvoterne herefter delvis skulle beregnes på grundlag af de kvoter, der blev tildelt efter det gamle system. Som følge heraf skulle det være i sagsøgerens interesse at bevare retten til den højst mulige kvota for at kunne udnytte en forbedret markedsituation.
- 36 Hvis markedssituationen senere gør det muligt for sagsøgeren at fremstille og sælge en større mængde jern- og stålprodukter, kan selskabet anmode Kommissionen om en tilpasning efter de gældende regler, og det vil da påhvile Kommissionen at træffe en afgørelse på grundlag af samtlige til rådighed stående oplysninger, herunder udnyttelsesgraden af sagsøgerens produktionskapacitet. Under disse omstændigheder kan Kommissionens afvisning af at tildele det sagsøgende selskab en højere kvota i den omtvistede periode ikke siges at være et indgreb i dets interesser.
- 37 Den generelle beslutnings artikel 14 giver endvidere mulighed for en tilpasning af kvoterne, hvis de restriktioner, der pålægges, medfører usædvanlige vanskeligheder for en virksomhed. I den foreliggende sag viser det forhold, at sagsøgerens faktiske produktion har ligget på et meget lavt niveau i hele denne periode, at sagsøgerens nuværende vanskeligheder på ingen måde skyldes de restriktioner, der er pålagt ved kvotasystemet. Det skal tilføjes, at formålet med artikel 14 ikke er at give mulighed for, at en virksomhed kan få beregnet sine kvoter for senere perioder på et fiktivt grundlag.

38 Følgelig vil der ikke kunne gives sagsøgeren medhold i dette anbringende.

Sagens omkostninger

39 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger.

40 Ifølge samme artikels stk. 3 kan Domstolen imidlertid pålægge endog en vindende part at godtgøre den anden part de udgifter, som Domstolen skønner, han unødvendigt har forvoldt modparten.

41 Kommissionen har ved under sagens behandling for Domstolen at udstede den individuelle beslutning af 24. februar 1981 anerkendt det berettigede i sagsøgerens første anbringende.

42 Det findes således rimeligt, at Kommissionen betaler en del af de af sagsøgeren afholdte omkostninger, som kunne have været undgået, hvis Kommissionen havde begrundet sin første beslutning korrekt.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. Sagsøgte frifindes.

2. Kommissionen betaler en tredjedel af de af sagsøgeren afholdte omkostninger. I øvrigt bærer hver part sine omkostninger.

	Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Due	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koopmans	Everling	Chloros	Grévisse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. marts 1982.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident

**FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL
FREMSAT DEN 29. OKTOBER 1981¹**

Høje Domstol.

Den sag, som jeg nu skal tage stilling til, retter sig mod fastsættelsen af produktionskvoter for første kvartal 1981 i medfør dels af Kommissionens beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 om indførelse af et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 291 af 31. 10. 1980, s. 1), dels af Kommissionens beslutning nr. 3381/80/EKSF af 23. december 1980 (EFT L 355 af 30. 12. 1980, s. 37), der fastsætter reduktions-satsen for det nævnte tidsrum. Da produktionskvotasystemet er Domstolen bekendt, kan jeg begrænse mig til at erindre om de for den foreliggende sag relevante bestemmelser.

Artikel 4 i beslutning nr. 2794/80 indeholder beregningsmetoder for den referenceproduktion, der skal lægges til grund for reduktionssatsen. Mens artiklens nr. 1 og 2 fører til en reel referenceproduktion i referenceperioden, indeholder nr. 3, 4 og 5 derimod bestemmelser, der gør det muligt at justere den faktiske referenceproduktion. Således hedder det i nr. 3:

»Dersom imidlertid den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for produktionskapaciteten for en virksomhed for tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980 ligger 10 procentpoint eller mere under den gennemsnitlige udnyttelsesgrad for sam-

¹ — Oversat fra tysk.